

Малката от Испания

Часовете, отредени за отдих, малката най-често прекарваше сред клоните. Когато не успееша да я открият, търсеха я по дърветата, първо на големия бук, който се извисяваше над северната пристройка, откъдето тя наблюдаваше суетнята из фермата и се отдаваше на мечти, после на старата липа в градината на свещеника, отвъд niskия каменен зид, и най-сетне, обикновено през зимата, на дъбовете във валога, западно от съседната нива, лека гънка на местността, където растяха трите най-разкошни дървета в този край. Малката намираще убежище сред дърветата всеки път, когато успееше да се откъсне от селския живот, посветен на учение, хранене и молитви в точно определен час, а понякога вземаше със себе си и другарчета, които се дивяха на закътаните гнезда от клони, приготвени от нея, и славно си прекарваха там по цели дни в разговори и смях.

Веднъж привечер, докато валогът полека се пълнеше със здрач, а тя седеше на един нисък клон на средния дъб и очакваше скоро да я потърсят, за да се прибере на топло, неочаквано ѝ хрумна да прекоси ливадата и да навести овцете на съседа. Тръгна през мъглата, която постепенно се сгъстяваше. Познаваше отлично всеки кичур трева в пространството, заключено между оградата на бащината ферма и междата, която я отделяше от фермата на Марсьолò; би могла като по звездите да се ориентира дори със затворени очи по неравностите на нивята, по тръстиките край потока, по крайпътните камъни и по леките стръмнини, но вместо това особено усещане я накара да разтвори широко очи. Някой вървеше под прикритието на мъглата на сантиметри от нея и присъствието му караше сърцето ѝ да се свива, да се сгушва в гърдите ѝ, извиквайки пред погледа ѝ странни картини – зърна бял кон пред златистокафява горска окрайнина и път, настлан с черни камъни, които лъщяха сред високия листак.

Трябва да обясним що за дете бе тя в деня на това забележително събитие. Шестимата възрастни, които живееша във фермата – бащата, майката, двете лелки и двете братовчедки – я обожаваша. В нея имаше очарование, неприсъщо на децата, прекарвали ранните си години в обичлива среда; това не бе онзи чар, изтъкан от невежество и щастие, а по-скоро сияние, което я съпровождаше навсякъде и което техните умове, изковани сред пасищата и горите, сравняваха с трепета, идващ откъм големите дървета. Само най-възрастната лелка, поради вродената си склонност към необяснимите неща, си мислеше, че у това момиченце се таи магия, но онова, което със сигурност можеше да се твърди, бе, че тя ходи по земята по начин, непривичен за малко дете, в който има нещо от невидимото движение на въздуха, подобно на водните кончета или на разлюлените от вятъра клонки. Инак беше чернокоса и пъргава, възслабичка, но изящна; очите ѝ искряха като обсидиан, кожата ѝ беше матова, почти мургава; на високите ѝ славянски скули имаше румени кръгчета, а добре очертаните ѝ

устни бяха кървавочервени. Какво великолепие! И какъв нрав! Вечно търчеше из полето, лягаше по гръб в тревата и дълго се взираше в необятното небе, прецапваше с боси крака потока дори зиме, за да почувства неговата свежест или пощипването на студа, а сетне, сериозно като епископ, разказваше на всички за важните и маловажните неща, които е преживяла на открито. Редом с това у нея прозираше онази лека печал, присъща на душите, чиято проникателност стига отвъд възприятията, и която, по пръснатите вредом едва доловими знаци, дори из най-непокътнатите, макар оскъдни места от детството, долавя великите трагедии на големия свят. И така, тази млада издънка, жарка и потайна, почувства до себе си сред падналата привечерна мъгла невидимо създание, чието присъствие за нея бе по-понятно, отколкото съществуването на добрия Господ за свещеника, и че то бе едновременно свръхестествено и приятелски настроено. Ето защо не се изплаши. Напротив, сви натам, накъдето то я водеше, а не към овцете, както бе решила преди малко.

Нещо я улови за ръка. Сякаш широка, гъвкава и топла шепа я обхвана и пръстите ѝ потънаха в нежна прегръдка; никой човек не би могъл да притежава подобна длан, която въпреки копrienената мекота, напомняше огромна глиганска лапа. В този момент свърнаха наляво почти под прав ъгъл и тя разбра, че се насочват към горичката и че ще заобиколят стадото и фермата на Марсьоло. Там се ширеше обрасла с гъста влажна трева ливада, която постепенно се издигаше и с лъкатушене минаваше отвъд хълма, за да стигне до прелестна тополова горичка с килим от диви ягоди и зимзелен, където до неотдавна всяко семейство си имаше участък и се снабдяваше с дърва, преди да е паднал първият сняг; уви, това е вече минало и няма да говорим за него поради тъгата или забравата, но ето че сега малката търчи напред, за да се срещне със съдбата си, стиснала здраво огромната глиганска лапа. Това се случи една вечер в разгара на незапомнено мека есен. Все още не бяха наредили ябълките и крушите за сушене върху дървените скари в избите, а денем рояци насекоми се рееха сред овошките, привлечени от обилието на необраните плодове. Из въздуха витаеше особена нега, ленива въздишка, спокойна увереност, че това никога няма да има край и макар хората да се трудеха както обикновено, без покой и без жалби, тази безкрайна есен, която им нашепваше, че не бива да забравят да обичат.